

Uns escuradents, si us plau

Modest Guinjoan / Josep Maria Llaurador

Fa quatre dies, en un poble de la magnífica comarca del Priorat, en un restaurant de nivell mig, carta bilingüe, servint-hi, dues cambres sudamericanes. Al demanar el detall d'un plat que contenia formatge, ja vam veure que la cambrera, de català, poc. En acabar el dinar, un de la taula demana escuradents. Com que trigava una mica vam pensar que o no l'havia entès, o se'n havia oblidat, cosa molt habitual. Però no, resulta que trigava perquè la cambrera havia entès o intuït una altra cosa. Al cap de poc, en comptes d'escuradents li serveixen la factura en un platet. I segur que no era cap indirecta. Més d'un pensarà que d'episodis com aquest, cada dia els que vulgui. Cert. L'increïble és que això passi. Algun empresari alemany fitxaria un cambrer incapaç d'atendre als clients en alemany? S'imaginem un bar londinenc en que un cambrer estranger no només no entengués, sinó que no parlés raonablement bé, l'anglès? Un cas com l'anterior provocaria una de mofes entre els clients que la cambrera correria cap a una acadèmia de llengües o canviaria ràpid d'ofici...Bé, no caldria, perquè l'empresari se'n hagués estat prou de contractar algú que no entén una llengua oficial al seu país.

Al darrera de l'episodi lingüístic dos problemes, un de contractual i un altre de mercat. El contractual, que bona part dels empresaris de la restauració a Catalunya prescindixen de les competències lingüístiques a l'hora de fitxar personal, encara que sigui a risc d'un fiasco com el de l'escuradents. El problema de mercat, que la clientela accepta amb sorprenent naturalitat el que arreu es consideraria un servei de pèssima qualitat. Vaja, per no tornar-hi. I així ens va!